

Arrest

nr. 106 933 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERMEYEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 maart 2013.

1.3. Op 20 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U verklaarde minderjarig te zijn en bent afkomstig uit het dorp Kablato, in de Usbin-vallei van het district Surobi in de provincie Kabul. U had er een winkeltje en uw broer werkte als tolk voor de Amerikanen. Soms, als hij thuis was, sprak hij met u. Op een niet nader bepaalde datum tijdens uw laatste ramadan in Afghanistan werd uw broer ontvoerd door de taliban. Jullie hoorden dat hij werd gedood. Na zijn dood werd u ervan verdacht informatie over de taliban te hebben doorgegeven aan uw broer, die op zijn beurt de Amerikanen zou hebben geïnformeerd. Omwille van deze beschuldigingen kwamen op een nacht enkele aanhangers van de taliban naar uw huis. Uw vader deed open. Uw moeder riep dat u moest wegvlugten. Uw vader werd meegenomen en uw moeder werd geslagen. Omdat u zich bij uw buur kon verstoppen, vond de taliban u niet. Toen de aanvallers uw huis hadden verlaten, ging u naar uw moeder. Zij legde u uit dat u nu ook gevaar liep en zegde dat u naar uw oom diende te gaan. Gedurende een week bleef u bij hem. Hij vond iemand die u naar Europa begeleidde. Op 27 november 2011 bent u in België aangekomen. Op 28 november 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor, en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring minderjarig te zijn. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 1 december 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren in het UZ Antwerpen. U bleek op die dag ouder dan 18 jaar te zijn, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/18070 toegevoegd aan uw administratief dossier). De taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u voorlegt zou bovendien zijn uitgegeven op de twaalfde van de tweede maand van het jaar 1385 (of 12 mei 2006) en vermeldt, conform voorgaande vaststelling, dat u op dat moment ongeveer vijftien jaar zou zijn geweest.

Ernstige hiaten in uw verklaringen ondermijnen daarenboven de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo bleek u in het geheel geen toelichting te kunnen geven over de activiteiten van uw broer. U wist enkel dat hij als tolk voor de Amerikanen werkte, maar kon geen verdere uitleg of precisering geven. U had bijvoorbeeld geen idee waar uw broer was gebaseerd en wist evenmin of hij zijn opdrachtgevers al dan niet soms vergezelde op missies. U bleek voorts niet te kunnen uitleggen voor wie hij juist werkte. U hield het enkel vaagweg op 'de Amerikanen' en kon niet zeggen of hij tolk was bij militaire operaties of opdrachten van een andere soort. Verder wist u niet aan te geven sinds wanneer hij zou zijn gestart met dit werk en kon u evenmin enige toelichting geven over de selectieprocedure die hij had doorlopen of de eerdere opleidingen die hij had genoten (CGVS, p. 5, 6 en 7). Het feit dat u hierover zo goed als geen uitleg kan verschaffen, roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u wat meer uitleg kan geven over de activiteiten van uw broer, die immers aan de basis van uw vlucht zouden liggen. U stelt dat u pas na zijn dood ingelicht werd van het feit dat hij voor de Amerikanen werkte. Zelfs indien van deze verklaringen wordt uitgegaan, kan nog worden aangenomen dat u heden meer elementen zou kunnen aanbrengen teneinde het werk van uw broer enigszins aannemelijk te maken. Dit is in casu allerminst het geval.

Bovendien kon u evenmin enige concrete informatie verschaffen over de verdwijning van uw broer. U kon geen enkele uitleg geven over de omstandigheden waarin hij zou zijn meegenomen door de taliban, noch kon u uitleggen waar hij het laatst werd gezien. Ook dergelijke oppervlakkige verklaringen verbazen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat, indien uw broer werkelijk werd ontvoerd door de taliban, u toch iets meer toelichting zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Dat u zich over al deze aspecten in dermate vage bewoordingen dient uit te laten, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u uitermate op de vlakte bleef over het moment van de start van uw problemen. U stelde hieromtrent enkel dat deze gebeurtenis plaats vond in de ramadan, maar u kon geen verdere tijdsindicatie geven. U stelde dat het niet warm was of niet koud, maar had er geen idee van of dit moment na de zomer/winter of voor de zomer/winter viel. U had voorts geen idee van de maand noch van het jaartal (CGVS, p. 3, 7 en 8). Ook dergelijke hiaten roepen verwondering op. In alle redelijkheid kan toch iets meer verduidelijking worden verwacht over de start van uw problemen die aan de basis van uw vlucht liggen en het moment van deze vlucht.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielmotief en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De dreigbrief van de Taliban vermag niet bovenstaande argumentatie te wijzigen. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd toont immers aan dat frauduleuze documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden. Documenten kunnen bovendien slechts uw asielrelaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat uw vraag tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming betreft, dient te worden opgemerkt dat u zich aan de veiligheidssituatie in Surobi kan onttrekken door u in de nabijgelegen hoofdstad Kabul te vestigen. U stelde naast het Pashtoun ook het Dari te beheersen (CGVS, p. 3). Bovendien beschikt u naar eigen zeggen over een zekere werkervaring, met name in uw winkeltje, waarmee u bijdroeg aan het levensonderhoud van uw familie (CGVS, p. 14). Wat uw familie betreft, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn (supra). Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas kunnen immers vraagtekens worden geplaatst bij de beweerde verdwijning van uw vader en dood van uw oudere broer. Verder blijkt u meerderjarig te zijn. Uit voorgaande dient te worden besloten dat Kabul als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, benadrukt verzoeker dat zijn afkomst uit het dorp Kablato in het Usbin-vallei van het district Surobi nergens in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Surobi verwijst verzoeker naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit hij besluit dat personen die afkomstig zijn uit deze regio zeer terecht aanspraak maken op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat hij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in de stad Kabul en hij verwijst in dit verband naar de richtlijnen terzake van UNHCR. Tevens citeert hij uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de stad Kabul op zes jaar tijd een verdrievoudiging van de bevolking heeft gekend, dat IDP's in de eerste plaats kiezen voor een plaats waar ze reeds contacten en netwerken, uitgebreide familie of clanverbanden hebben, dat stedelijke IDP's zich vestigen in niet-geplande, informele settlements aan de rand van de stad, dat 60% van de stedelijke IDP's in tenten, tijdelijke onderkomens of hutten woont en anderen voortdurend leven onder de dreiging om uit hun woning te worden gezet en dat deze settlements 70% van het totale stedelijke gebied van Kabul vormen en 80% van Kabul's inwoners huisvesten. Verzoeker benadrukt dat hij zijn hele leven in Surobi heeft geleefd, dat hij geen familie, vrienden of sociaal netwerk heeft in Kabul, dat hij geen enkele scholing heeft genoten en analfabeet is, dat de werkervaring waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing slechts een kraampje betreft waar hij soms eten verkocht en dat hij enkel kon "uitbaten" met behulp van zijn vader daar hij in het geheel ongeletterd is en dat hij bovendien stottert, hetgeen zijn eventuele latere tewerkstelling en zelfredzaamheid zeker niet ten goede zal komen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 17 december 2010, Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse"* van 11 juli 2012.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) gelet op de resultaten van het medisch onderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij op 1 december 2011 en de vermeldingen in de door hem voorgelegde taskara, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring minderjarig te zijn, (ii) hij in het geheel geen toelichting bleek te kunnen geven over de activiteiten van zijn broer, die nochtans aan de basis van zijn vlucht zouden liggen, (iii) hij evenmin enige concrete informatie kon verschaffen over de verdwijning van zijn broer, (iv) hij uitermate op de vlakte bleef over het moment van de start van zijn problemen die aan de basis van zijn vlucht liggen en het moment van deze vlucht, (v) de dreigbrief van de Taliban niet vermog bovenstaande argumentatie te wijzigen daar frauduleuze documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden en documenten bovendien slechts zijn asielrelaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken en (vi) hij zich aan de veiligheidssituatie in Surobi kan onttrekken door zich in de nabijgelegen hoofdstad Kabul te vestigen, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2013 (CG nr. 1124787), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift weliswaar in hoofddorde vraagt om hem te willen erkennen als vluchteling, doch het enig middel en de toelichting louter betrekking hebben op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij verzoeker niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker zich aan de veiligheidssituatie in Surobi kan onttrekken door zich in de nabijgelegen hoofdstad Kabul te vestigen, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Kabul op zich niet betwist zodat diens analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Voor het overige brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die naast het Pashtou ook het Dari machtig is niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Ook met de loutere verwijzing naar de algemene situatie van IDP's in Kabul en de huisvestingsproblemen die er vaak tot schrijnende situaties

leiden, toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet immers steeds *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in Kabul geen familie, vrienden of sociaal netwerk heeft, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Aangezien verzoeker aldus beschikt over een intern vestigingsalternatief in Kabul, is de verwijzing naar de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst Surobi niet dienstig.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde een grondiger onderzoek toe te laten, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS